

INNLEDNING (i Nasjonenes Fabrikk)

Euhemeros i 3. århundre f.Kr. skrev at i Skandinavia sto det en gammel helligdom for den Triphyliske Zeus. På en gyllen tavle der var det skrevet en gudehistorie for Zeus's farfar, Uranos, faren Kronos, og for den Triphyliske Zeus selv, som var konge der i urold, sier han. (Se pkt. 107).

Når man vet at denne Zeus var far til Dardanus og Artemis, kalt Diana av latinere, har det interesse at Ovid og Himerios i uavhengige sammenhenger, forteller at Dardanus besøkte ekstremt nordlige land. Der gjorde Dardanus hyperboræerne kyndige i lovene, heter det. Videre sier greske sagn at Dardanus "også var konge for hyperboræerne". Herodotes forteller at hyperboræerne hvert år valfartet til Artemi tempel på Delos. Det siste gir bakgrunn for at Historia Norvegiae sier at det var Diana-templer i Norden.

Altså hørte Norden til i et egeerdominert storvelde medio 2. årtusen f.Kr.. Norske sagaer fører bl.a. kong Sverres ætt tilbake til Dardanus og hans fedre.

Ikke-norske lingvister (Se pkt. 113) har pekt på at det må ha vært en nær kontakt mellom Italia og Skandinavia i oldtid. Det blir bekreftet av historiekilder, bl.a. av Geoffrey av Monmouth.

Man forstår at Norden har en glemte historie.

Når man først er oppmerksom på dette, og bryter igjennom vanetenknings blokade, oppdager man at kildene er mange. Oldhistorien kan i det vesentlige rekonstrueres.

Jo dypere man går inn i kildene, jo mer forbauset blir man. Motsatt av hva man tidligere har trodd, hadde Norge en viktig rolle i Europa lenge før Hårfagretiden. Det var etter Harald Hårfagres tid at Norges rolle ble mer beskjeden.

Det forstår man også av gamle krøniker. Eksempelvis skrev goterhistorikeren Jordanes at "Scanzia er folkenes frembringelsessted og nasjonenes moderskjød i Europa". Ettersom Jordanes skrev omkring 550 e.Kr., må han sikte til begivenheter før den tiden.

Likeså sier Jonathan Duncan i sin normannerhistorie at Europas gamle krøniker kalte Norden for "Nasjonenes fabrikk". Han gjengir ellers at den første normannertid begynte i 3. århundre.

På tross av slike klare ord er Norges rikdom på kilder, og kontinentets bekræftende kilder om Norges eldre historie, blitt liggende ubrukt.

Unntatt Egypt, Hellas og Romerriket, er det neppe noe land som har så rike oldkilder som Norge. Men i motsetning til alle andre land har ikke Norge brukt sine kilder.

Disse kildene har ikke bare interesse for Norge. De representerer også nøkkelhistorie for forståelse av Europas utvikling i 1. årtusen f.Kr. og i 1. årtusen e.Kr..

Andre lands historikere har streifet inn på det.

Frankerne ble sagt å stamme fra Mauringania, da de år 240 e.Kr. dukket opp på kontinentet. Mauringania var et oldnavn på Norge.

Goterne "som overfalt kontinentet som en bisverm" på den tiden, kom fra Skandinavia. Det sies klart både i Roms kilder for årene 250 og 251, og av goterhistorikeren Jordanes. Av bl. a. Flateyjarbok fremgår det at det var Ringerikskongen Halvdan Gamle (-241-261) som sto for det.

Det var gotere fra Eygotaland. Det vil si det gamle Gotland som gikk fra ca. Ringerike og sørover på østsiden av Oslofjorden, det Gotland som Yngre Edda omtaler, lik det Alvheim som Snorre omtaler. Det var ikke svensk Gøtaland. Svensk Gøtaland ble ikke navnet før ca. 560 e.Kr., ifølge Rolf Krakes saga, bekreftet av Ynglingesagaen for kronologi.

Paul du Chaillu forteller i "The Viking Age" at nordboerne fra Skandinavia tidlig i 1. årtusen må ha kolonisert Britannia. Et faktum er at nordboere året 383 e.Kr. erobret Britannia, som da kom under fremmedvelde, ifølge Geoffrey av Monmouth. Videre er det fortellende at skotsk folketale har en god del gjenkjennbare, norske ord, som ellers ikke inngår i gælisk eller engelsk. Det kan bare ha én årsak, at nordisktalende folk engang i tiden har vært et vesentlig innslag i Skottland.

Islandske kilder beretter om Norges oversette hunerhistorie. Norges hunerhistorie er gjenkjennbar og bekreftet i andre lands kilder. Bysants' samtidskilder sier f. eks. at hunernes språk var gotisk, hvilket i den tid var norrønt mål. Ingen har brukt kildene om de norrøne hunerne.

Andre lands kilder forteller forøvrig at skandinaver helt siden ca. år 1000 f.Kr. ble kalt huner. Det samme gjør Herodotes ca. 450 f.Kr., og Æthicus Istricus ca. 300 e.Kr.. Sachsere kalte nordboere for huner så sent som i 8. århundre e.Kr.. Det gjaldt nordmenn.

I 18. århundre skapte en franskmann, som hadde besøkt Kina, forvirring om Europas da så å si glemte hunerhistorie. Han lanserte en fantasihistorie om at ifølge Kinas kilder skulle hunerne stamme fra et grensefolk kalt Hiung-nu. Senere granskning av Kinas oldkilder av sinologen Friedrich Hirth ("China and the Roman orient" og "Über Wolga-Hunnen und Hiung-nu"), som behersket kinesisk tale og skrift, kunne avsløre mystikken om Hiung-nu som kildeløs i hunersammenheng. (Se pkt. 242)

Det er Norge, og bare Norge, som har kilder som stammer fra hunerne selv. Hvordan hunerkilder, som Volsungenes Saga, Orvar-Oddr Saga og Tyrvingr-sagn, kan ha blitt liggende ubrukt, vil neppe noen gang kunne bli forklart, i det man jo vet at kildene stemmer med Bysants' og kontinentets kilder ellers.

Norden hadde en høyere kultur enn kontinentets folk i 1. årtusen nord for Alpene, hevder historikeren du Chaillu. Han sier at arkeologi viser at Nordens kultur den gang åpenbart stammet fra land syd for Svartehavet.

Det siste fremgår også av bl.a. Rimbelga. Der heter det at opprinnelsen til norrønt mål er fra den tiden da tyrkere og Asias menn slo seg ned i Norden. Tilsvarende sier også Snorre.

Det er derfor grunn til å vise de gamle, merkelige ættelistene for Norges fortidskonger mer oppmerksomhet. De listene går nemlig tilbake til kjente kongehus i Egeer-området. Norske arkeologifunn viser egeerkultur i Norge fra ca. medio 2. årtusen f.Kr., noe som upåaktet inngår i vanlig historiepensum.

Nettopp fotfestet i datids høykultur i Egeer-egner forklarer den dominerende rollen som Norden hadde i lange tider vis a vis en mer primitiv befolkning på kontinentet.

Når man går inn i kildene, blir man oppmerksom på at det var Norge som var Nordens ledende nasjon. Senere historie har skyggelagt dette. Norges oldhistorie er på flere måter utrolig. Det er denne glemte Norgeshistorien som forklarer hvorfor Norden var "Nasjonenes fabrikk".

For å forstå rollen må man kjenne det norske folks opprinnelse. Nordmenn var ikke nordmenn i det hele tatt, opprinnelig. De ble nordmenn.

I det følgende skal vi derfor begynne med opprinnelsen. I de første 16 kapitlene forteller vi om den kulturbakgrunnen som våre mødre og fedre hadde, før de kom til Norge. De følgende 33 kapitlene forteller så Norges glemte historie, som er Europas merkeligste.